

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

FEMEILE MIRONOSIȚE, ÎNVĂȚĂTOARE ALE BISERICII ȘI APOSTOLI CĂTRE APOSTOLI

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI

(a Mironosițelor)

SF. CUV. TEODOR CEL SFÎNȚIT;

†) SF. CUV. SILA, PAISIE ȘI NATAN
DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

Hristos a înviat!

Biserica Ortodoxă cinstește astăzi, în Duminica a 3-a după Praznicul Învierii Domnului, pe Sfintele Femei Mironosițe care, „în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele” (Marcu 16, 2), au venit la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos cu miresme de mare preț, primind de la îngeri, înaintea tuturor, vestea că Hristos a înviat din morți.

Aceste femei purtătoare de mir au devenit mărturisitoare curajoase ale Învierii Domnului, învrednicindu-se de marea bucurie a întâlnirii cu Însuși Hristos Cel înviat din morți.

Mironosițele au fost femei credincioase care L-au admirat și L-au prețuit pe Mântuitorul Iisus Hristos, iar unele dintre ele au văzut răstignirea Lui și au plâns pentru suferințele Lui. De aceea, cu multă duiosie și mult respect, dis-de-dimineată, în ziua cea dintâi a săptămânii, care urma după sâmbătă, au mers ele la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos ca să împlinescă ceea ce a început să facă Iosif din Arimateea și Nicodim, și anume ungerea cu aloe și cu smirnă a trupului Mântuitorului, ele aducând acum miruri de mare preț pentru a cinsti după obicei pe Iisus Domnul Cel îngropat și, în același timp, pentru a împiedica descompunerea sau stricăciunea trupului Său.

Aceste femei sunt pline de curaj, pentru că dragostea și respectul lor față de Hristos le-au întărit sufletește. Când iubești pe cineva, când prețuiești pe cineva, găsești și timpul necesar, și curajul necesar de a înfrunta dificultăți și obstacole pentru a ajunge la persoana

iubită și prețuită. În dimineața Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, femeile mironosițe au fost cele mai curajoase ființe umane dintre toți oamenii care L-au cunoscut pe Hristos Mântuitorul.

Prin această atitudine a lor atât de evlavie, de respect, de prețuire, de dragoste pentru Hristos, cât și prin faptul că au crezut fără îndoială, fără a mai pune vreo întrebare îngerului privind modul învierii lui Hristos, femeile mironosițe devin învățătoare ale Bisericii, ele devin apostoli către Apostoli.

Cine au fost, de fapt, aceste femei? Care este numele lor, ce știm despre ele și cum au ajuns să aibă zi deosebită pentru pomenire?

Pentru fiecare dintre ele avem mărturii în Sfânta Scriptură: pentru unele directe, pentru altele indirecte. Astfel, când vorbesc despre Învierea Domnului și despre intenția femeilor de a unge Trupul Domnului, evangheliștii pomenesc patru nume: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa (numită și „cealaltă Marie”),

Salomeea și Ioana.

Toate patru sunt amintite în legătură cu lucrarea de mirungere pe care intenționau s-o facă. Despre celelalte femei avem mărturii indirecte: Suzana (Luca 8, 3), Marta și Maria, surorile lui Lazăr din Betania (Ioan 11, 1).

Femeile Mironosițe, despre care amintesc autorii Sfintelor Evanghelii, sunt numite în cântările Bisericii noastre „ucenițele Domnului” (Troparul Învierii, glasul al 4-lea). Ele au deschis calea mărturisirii credinței în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos pentru toate femeile dreptmăritoare: de la sfinte mucenice, sfinte cuvioase, sfinte împărătese și până la mamele creștine care nasc și cresc copiii în credință și iubire față de Dumnezeu și de semenii.

Duminica Mironosițelor le cheamă pe toate femeile să devină „ucenițele Domnului”, prin căutarea și aflarea lui Iisus Cel răstignit și prin răspândirea mării bucurii a Învierii Sale. Femeile și mai ales mamele creștine de astăzi trebuie să vadă

în femeile mironosițe adevărate modele care le inspiră să ducă o viață de sfințenie și dăruire de sine în cadrul Familiei, Bisericii și Societății.

Cuvintele „Bucurați-vă! Nu vă temeți!” (Matei 28, 9-10), rostite de Mântuitorul

Iisus Hristos Cel înviat femeilor purtătoare de miruri, transmit lumină și astăzi și putere duhovnicească tuturor femeilor, încurajându-le să fie purtătoare de valori sau de virtuți ale dreptei credințe și să mărturisească importanța nașterii de

prunci care să fie crescuți și educați în credință și în iubire milostivă, spre dănuirea poporului român ca popor creștin în istorie, purtător de Cruce și de Înviere. ❀

Diacon Cristian Filiuță

SFINȚII CUVIOȘI SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

Astăzi, 16 mai, îi prăznuim pe Sfinții Cuvioși Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei, care, împreună cu Sfântul Iacob Putneanul, prăznuit ieri, 15 mai, au fost canonizați în urma hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din ședința din 6-7 iunie 2016, iar proclamarea oficială a canonizării lor s-a făcut la Mănăstirea Putna, în data de 14 mai 2017.

Sfinții Putneni au fost contemporani cu Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, iar la un moment dat toți viețuiau în mănăstiri din Bucovina: Sf. Paisie de la Neamț la Dragomirna, ceilalți la Putna.

Sfântul Cuvios Sila

Născut în anul 1697 în ținutul Botoșanilor, din părinți ortodocși, Ion și Ioana, intră ca frate începător la Schitul Orășeni (com. Cristești, jud. Botoșani), la o vârstă fragedă. La 17 ani este primit în obștea Sihăstriei Putnei de starețul Teodosie și călugărit de acesta. Sub următorul stareț, Dosoftei, Sila este hirotonit diacon și preot, iar la scurt timp este tuns în schima mare.

Ucenic și ajutor al starețului Dosoftei, ieroschimonahul Sila a purtat grijă timp de peste 30 de ani de toate cele necesare obștii, osteninându-se, în același timp, la slujbele bisericii și la împlinirea pravilei de chilie. În toamna anului 1753, după trecerea la Domnul a starețului Dosoftei, Cuviosul Sila a fost numit stareț de către mitropolitul Moldovei, Sfântul Iacob Putneanul.

A înnoit viața duhovnicească a Sihăstriei Putnei, iar cu binecuvântarea mitropolitului Iacob a zidit o biserică nouă de piatră, cu hramul Buna Vestire, pe care a împodobit-o cu toate cele trebuitoare, precum și o nouă trapeză și chilii.

Vestit duhovnic și povățuitor de suflote, Cuviosul Sila a fost prețuit atât de credincioșii simpli, cât și de domnitorii Moldovei Constantin Cehan Racoviță și Grigore Callimachi, precum și de înalți dregători, egumeni și arhieriei, pe toți

povățuindu-i cu înțelepciune pe calea mântuirii.

Ultimii ani de viață Cuviosul Sila și i-a petrecut în multe lipsuri și încercări, ca urmare a răpirii Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, în anul 1774, și a îngrădirilor puse de noua stăpânire. Schitul nu avea cele necesare hranei monahilor și era nevoit să se împrumute de bani și alimente. Cunoscându-și apropiatul sfârșit pământesc, Sfântul Sila a pus povățuitor Sihăstriei Putnei pe Cuviosul Natan. Apoi, la 23 aprilie 1783, și-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului.

Sfântul Cuvios Paisie

S-a născut în anul 1701 și a intrat și el de tânăr în viața monahală. Cunoscându-se vrednicia sa a fost hirotonit diacon, preot și a ajuns apoi egumen la Mănăstirea Sfântul Ilie, de unde a plecat la Mănăstirea Râșca. Nu după mult timp vine la Schitul Sihăstria Putnei, viețuind întru adâncă smerenie. Era un rugător înfocat, sprijinind în credința ortodoxă pe toți, mai ales în vremea stăpânirii străine. Primise de la Dumnezeu darul înainte-vederii, care, adăugându-se celorlalte virtuți, l-a făcut să fie cinstit de către toți ca un mare părinte duhovnicesc. Împreună cu stareții Sila și Natan a fost martor al greutăților din anii de stăpânire austriacă, dar s-a dovedit un nevoitor plin de râvnă. A trecut cu pace la cele veșnice în data de 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în anul 1717, fiind de loc din Pașcani. A fost mai întâi viețuitor și eclesiarh la Mănăstirea Putna, unde a

fost hirotonit diacon, apoi preot. Dar pentru că-și dorea mai multă rugăciune și liniște, se retrage la Sihăstria Putnei. Primește aici schima cea mare cu numele de Natan. A fost un duhovnic foarte iscusit, fiindu-i părinte duhovnicesc și marelui mitropolit Iacob Putneanul. Totodată, viețuitorii din sihăstrie împreună-nevoitori cu el, dar și credincioșii închinători îl cinsteau ca pe un adevărat părinte și păstrător al bunelor rânduieli ortodoxe. El se îndeletnicea și cu caligrafiera de manuscrise și cu alcătuirea pomelnicelor ctitoricești.

În anul 1781 a fost rânduit stareț de către Cuviosul Sila, care se pregătea pentru trecerea la cele veșnice. Deși înaintat în vârstă, ieroschimonahul Natan a continuat cu multă râvnă și jertfelnicie lucrarea duhovnicească a înaintașului său, călăuzind obștea încredințată lui spre păstorire timp de trei ani și jumătate, deși lipsurile și greutatea erau tot mai mari din pricina ocupației habsburgice. La capătul unei vieți închinată lui Dumnezeu, în neagonisire și curăție, după ce a purtat cu multă răbdare și necontenită rugăciune povara grea a bolilor, Cuviosul ieroschimonah Natan s-a mutat la Domnul a doua zi după sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos, pe 26 decembrie 1784.

Refacerea Schitului

Sihăstria Putnei

și descoperirea moaștelor sfinților

La scurt timp după trecerea la cele veșnice a celor trei Sfinți ieroschimonahi, Schitul Sihăstria Putnei s-a pustiit din pricina vitregiei vremurilor. După mai bine de 200 de ani, la începutul Postului Mare din anul 1990, un monah putnean, retras pe locul fostului Schit, a văzut o lumină cerească deasupra pronaosului vechii biserici ruinate, lumină care a înconjurat biserica, apoi s-a făcut nevăzută. La puțin timp după aceasta, pe 24 aprilie 1990, când s-a început refacerea Schitului, în pronaosul vechii biserici s-au descoperit mormintele celor trei Cuvioși: Sila, Paisie și Natan, în care se aflau osemintele lor, galbene ca ceara și răspândind bună-mireasmă. În anii ce au urmat numeroase vindecări minunate s-au săvârșit la racla cu moaștele Cuvioșilor. ❀

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

Constantin cel Mare a fost primul împărat roman creștin. Legile pe care le-a dat - la sfatul mamei sale - au contribuit la răspândirea creștinismului. Împărăteasa Elena are meritul de a fi găsit crucea pe care a fost răstignit Hristos.

Sfinții Împărați Constantin și Elena au lăsat posterității, pentru veșnicie, realizări unice, datorită cărora multe dintre comunitățile creștine din diferite locuri ale pământului există și astăzi.

Sfântul Constantin cel Mare s-a născut la 27 februarie 272, în cetatea Naissus (astăzi, Niș, în Serbia), din provincia romană Moesia Superior. Despre mama sa, Helena Flavia Augusta, se spune că de tânără era vestită pentru inteligența, delicatetea și frumusețea ei. Deși născută ca „femeie de rând”, mama Împăratului Constantin va deveni pe parcursul vieții una dintre persoanele importante din timpul său, marcându-și prezența istorică prin monedele și inscripțiile vremii ce-i poartă chipul și numele.

Tatăl lui Constantin, Constanțiu Chlor, era general la vremea nașterii fiului său. Ajunge însă mai apoi la conducerea imperiului cu titlul de „caesar” al provinciilor apusene din Imperiul Roman. Forma de conducere a Imperiului Roman era atunci tetrarhia, cu patru conducători, doi „auguști” și doi „caesari”. După moartea tatălui său din 306, la York, Britannia, Constantin este ales de armată ca caesar al lui Galeriu. Din această poziție, Constantin cel Mare intră în conflict cu Maxențiu, fiul fostului împărat Maximian, care avea pretenția de a ocupa funcția lui Constantin.

Minunea de la Podul Vulturului

Intrând cu armata sa în Italia, Constantin cucerește mai întâi cetățile Turin și Verona, urmând ca bătălia decisivă cu Maxențiu să fie dată la Pons Milvius (Podul Vulturului), lângă vechea Romă. Eusebiu de Cezarea, părintele istoriei bisericești, povestește minunea din ajunul bătăliei din 28 octombrie 312. Îngrijorat fiind de șansele mici ale armatei sale de numai 20.000 de soldați, față de cei 150.000 de soldați ai lui Maxențiu, Constantin vede pe cer o lumină puternică și o cruce luminoasă cu inscripția „in hoc signo vinces”, adică „în acest semn vei învinge”. Minunea este relatată și de Lactanțiu, cel care, împreună cu Eusebiu de Cezarea, povestește visul pe care l-a avut Constantin în acea noapte, în care i s-a arătat Hristos și i-a poruncit să pună semnul crucii pe steagurile armatei sale. Victoria strălucitoare a lui Constantin rămâne în istorie ca momentul hotărâtor din viața împăratului, consemnat și pe

Arcul de Triumf din Roma ca fiind un act „sub inspirație divină”.

Creștinismul iese din catacombe

Ajuns la conducerea Imperiului Roman împreună cu Licinius, cumnatul său, Constantin a luat primele măsuri pentru apărarea creștinismului, prigonit, în acea vreme, de către împărații păgâni și considerat religie interzisă, ilicită. Cea mai mare realizare a împăratului Constantin a fost Edictul de la Mediolan, din 313, dat împreună cu Licinius, prin care creștinismul era recunoscut de stat. În toate activitățile sale ca împărat creștin, Constantin cel Mare este sfătuit de către mama sa, Elena, care era o femeie foarte credincioasă și înțeleaptă. Astfel împăratul dă legi blânde, favorabile creștinilor, prin care elimină pedepsele contrare principiilor creștine, cum ar fi răstignirea, arderea pe rug sau zdrobirea picioarelor. În anul 317, emite monede cu însemne creștine. În anul 321, stabilește ca zi de odihnă duminica. Apoi, împăratul Constantin îi scutește pe clericii creștini de tribunalele civile, iar Biserica nu va mai plăti dări, înapoiindu-i-se tot ceea ce îi fusese confiscat. Acordă ajutor episcopilor, mai ales pentru construirea lăcașurilor de cult. Abrogă legi contrare spiritului creștinismului; restricționează luptele de gladiatori și trimiterea condamnaților la mine; ordonă îngreunarea divorțurilor, pedepsirea adulterului și a silurii. De asemenea, se interzice aruncarea copiilor și vinderea lor, acordând ajutoare părinților săraci. Se iau măsuri de protecție și ajutorare a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor.

Constantin cel Mare zidește la Bizanț o cetate - Constantinopol - pe care o

înfrumusețează cu toate podoabele, mutându-și aici scaunul împărătesc. Se pune astfel temelia Imperiului Roman de Răsărit, care va dura până la 29 mai 1453, când Constantinopolul va fi cucerit de turcii conduși de sultanul Mahomed al II-lea Cuceritorul (1451-1481).

Sinodul I Ecumenic

O altă realizare de seamă a marelui împărat a fost convocarea primului Sinod Ecumenic. Soborul episcopilor din toată lumea creștină s-a făcut în 325, la Niceea. Scopul era combaterea ereziei lui Arie, cel care susținea că Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, având fire divină, ci este prima creatură a Tatălui și de aceea El trebuie socotit un simplu om. De asemenea, la același sinod, cei 318 episcopi stabilesc data Paștilor și alcătuiesc primele articole din Simbolul de Credință. Împăratul însuși a participat la lucrările sinodului și a fost impresionat de sfințenia și înțelepciunea Sfântului Spiridon, de blândețea Sfântului Nicolae, sau de erudiția Sfântului Atanasie cel Mare.

Sfânta Elena, împărăteasa care ne-a dăruit Crucea lui Hristos

Sărbătorită pe 21 mai împreună cu fiul său, Sfânta Elena este cunoscută și venerată mai ales pentru descoperirea Sfintei Cruci de pe dealul Golgotei, precum și pentru ridicarea numeroaselor biserici din Palestina, Cipru și Occident. A fost o persoană foarte importantă la curtea imperială. Înainte de 324 deținea titlul de Nobilissima Femina, așa cum apare pe monedele vremii. În 324, Elena primește titlul de Augusta.

Un eveniment memorabil din viața Sfintei Elena este călătoria sa în Palestina și în alte provincii din est, din perioada 327-328. Sfânta Elena este primul pelerin creștin la Locurile Sfinte. Ea deschide un drum pe care îl vor urma generațiile ce vor veni, de pe țărmul Mării Galileii, unde Iisus Și-a adunat ucenicii, până la mormântul lui Lazăr, pe care Hristos l-a înviat din morți. A pus bazele multora dintre cele mai importante biserici ale creștinătății, cum ar fi Biserica Nașterii Mântuitorului din Betleem sau Biserica „Pater Noster” de pe Muntele Măslinilor.

După plecarea la Domnul a Împăratului Constantin cel Mare, la 22 mai 337, misiunea providențială a imperiului roman a fost de a stăpâni toate națiunile pentru a aduce în mijlocul lor lumina Evangheliei, și de a instaura, încă din această lume, Împărăția lui Hristos. De aceea, lui Constantin și mamei sale, Elena, li s-a acordat titlul de „întocmai cu Apostolii”. ❀

SFÂNTA TAINĂ A HIROTONIEI SAU PREOȚIEI

Hirotonia (Preoția) este a cincea Sfântă Taină a Bisericii, în care, prin punerea mâinilor și rugăciunea arhierelui, se împărtășește unor bărbați, ce s-au pregătit pentru aceasta, harul dumnezeiesc, care dă puterea de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, de a săvârși Sfintele Taine și slujbele bisericești, și de a conduce pe cei credincioși la mântuire.

Dacă despre celelalte Sfinte Taine din Biserica Ortodoxă am vorbit în ziarul nostru duminical de-a lungul timpului - mai ales despre Cununie, Pocăință (Spovedanie) sau Euharistie (Împărtășanie) - despre Hirotonie sau Preoție nu am vorbit niciodată. Ne-am decis să o facem astăzi, mai ales că Mântuitorul a întemeiat această Sfântă Taină chiar în Duminica Învierii, atunci când dimineața au sosit la mormântul său femeile mironosițe, apoi Sfinții Apostoli Petru și Ioan, iar mai târziu Mântuitorul S-a întâlnit cu ceilalți Apostoli, mai puțin cu Toma.

Cine primește Taina Preoției?

Sfânta Taină a Preoției se împărtășește unor bărbați anume pregătiți pentru a o primi cu vrednicie. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos i-a ales pe Sfinții Apostoli și i-a învățat, prin toate câte a făcut între oameni, cele ale Împărăției lui Dumnezeu. După aceea i-a învrednicit de deosebita cinste de a propovădui Sfânta Evanghelie și de a săvârși fapte minunate. Adresându-se lor, în Duminica Învierii, a așezat Taina Preoției prin cuvintele: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 21-23).

Din Sfânta Scriptură vedem că Sfinții Apostoli au săvârșit Sfânta Taină a Preoției prin punerea mâinilor, adică: „hirotonindu-le preoți în fiecare biserică, rugându-se cu postiri, i-au încredințat pe ei Domnului în Care crezuseră” (Fapte 14, 23), luând aminte „să nu pună prea degrabă mâinile peste nimeni” (1 Tim. 5, 22) pentru că Preoția este lucrarea Duhului Sfânt (Fapte 20, 28).

Cine săvârșește Taina Sfintei Preoții?

Ea poate fi săvârșită numai de episcop. Partea văzută a Tainei o reprezintă rugăciunea rostită de el: „Dumnezeiescul har, care pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește, hirotonește pe (N) întru diacon (pe diacon întru preot, pe preot întru episcop...)” și punerea mâinilor episcopului slujitor pe capul celui ce se hirotonește.

Câte trepte are Preoția harică?

Ierarhia bisericească sau preoția sacramentală are trei trepte:

1) **treapta arhierescă**, venind de-a dreptul de la Apostoli, prin succesiunea apostolică, sau episcopală. Ea are

plinătatea celor trei puteri: de a învăța, de a săvârși cele sfinte, de a conduce Biserica;

2) **treapta preoțească** primește aceste trei puteri de la Arhieru, însă fără dreptul de a hirotoni și de a sfinți Mirul și Sf. Antimis;

3) **treapta diaconescă** primește în Taina Hirotoniei, de la arhieru, puterea de a ajuta pe arhieru și preot, însă fără a putea săvârși singur Sf. Taine și lerurgii.

Pe ce temeuri se sprijină cele trei puteri ale Preoției?

❖ **Puterea învățătoarească**, adică de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, Mântuitorul Hristos a dat-o Sfinților Apostoli și, prin ei, episcopilor și preoților, odată cu cea sfințitoare, prin cuvintele: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Matei 28, 19-20).

❖ **Puterea sfințitoare** a fost dată și în chip deosebit la Cina cea de Taină prin cuvintele: „Aceasta, adică Sfânta Euharistie, să o faceți întru pomenirea Mea” (Luca 22, 19; I Cor. 11, 24-25). Despre puterea sfințitoare a preoției vorbește și Sf. Apostol Pavel: „Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos și ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (I Cor. 4, 1).

❖ **Puterea de conducere duhovnicească** le-a fost dată prin cuvintele: „Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cel ce se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine” (Luca 10, 16).

După Înălțarea la cer a Mântuitorului Iisus Hristos, Sfinții Apostoli au săvârșit Sfânta Taină a Preoției prin punerea mâinilor: hirotonindu-le preoți în fiecare biserică, rugându-se cu postiri, i-au încredințat pe ei Domnului în Care crezuseră (Fapte 14, 2). Astfel, Preoția (Hirotonia) devine Taină a Bisericii - Trupul lui Hristos, în care, prin punerea mâinilor și rugăciunea arhierelui, Hristos Însuși este cel care îmbracă cu puterea Duhului Sfânt pe episcop, preot sau diacon, pentru a propovădui cu autoritate cuvântul lui Dumnezeu, pentru a sfinți (săvârșind Sfintele Taine) și a conduce spre Împărăția cerească pe cei încredințați spre păstorie.

Harul Preoției își are izvorul direct în însăși Preoția sau Arhieria nevăzută a lui Hristos, exercitând în numele și cu puterea lui Hristos întreita slujire în Biserică. Acest „filon” al harului preoției s-a transmis curat, nealterat, cu aceeași putere până în zilele noastre și se va transmite neîntrerupt, până la sfârșitul veacurilor, pentru cei atașați de Tradiția și învățătura Bisericii. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 MAI 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 19.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 20.05	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Vineri 21.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena – Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 22.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 23.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie